

невежество, съ своитѣ беззакония, съ своята алчностъ къмъ земни блага, разпространяватъ недоволството и бунта?

Всички мълчаха оглѣбени въ тежка размисль.

— Нашиятъ народъ — се обади буйно катепанъ Данъ — всѣкога е билъ единенъ когато е чувствувалъ довѣрие въ ржката, която го води. Когато бѣ живъ Иваница, народътъ пакъ даваше данъци и изнемогваше въ несносни тежоби. Ала търпѣше, стискаше зѣби, даваше всичко каквото може, понеже знаеше, че този, който го води, знае какво иска! Понеже жертвитѣ и усилията му се увѣнчаваха съ успѣхъ! Не стигна ли Иваница почти границитѣ на великия Симеонъ? А сега? Накѣде ни води Борилъ? Следъ грозното му поражение при Филиновградъ, той се мѣта като риба на брѣгъ и не може да намѣри покой отъ понесения позоръ. Днесъ кипи отъ яростъ противъ Стрѣзомира, съюзява се съ епирския деспотъ противъ него.. Утре се съюзява съ Тодоръ Ласкарисъ противъ Ерикъ Филандъръ, дебне латинитѣ, ала не смѣ вече да излѣзе на открита бранъ съ тѣхъ... Не бихъ се очудилъ ако утре чуя, че се е съюзилъ съ Стрѣзомиръ противъ епирския деспотъ или съ Ерикъ противъ Ласкарисъ. И това чудо става...

— Борилъ може и съ нечестивия трижпроклетъ Сатана да се съюзи, стига той да му закрепи престола! — извика буйно пресвитеръ Константинъ. — Тамъ е цѣлата работа!

Изведнѣжъ всички изтрѣпнаха, заслушаха се. Навънъ, откъмъ стѣлбитѣ, се зачу брѣзъ, сподавенъ глъчъ. Ледена ржка стисна сърдцата имъ. Нѣкой пѣргаво слизаше надолу и разговаряше съ жената на катепанъ Данъ, която припрѣно му отвръщаше нѣщо, съ неспокоенъ и развълнуванъ гласъ.

— Днесъ усѣтихъ, че нѣкой ме следи — продума тихо Добромиръ и впи очи въ вратата, къмъ която всички се бѣха обърнали, поглади тревожно кѣдравата си кафява брада, съ червеникавъ отсѣнъкъ.

Кой можеше да бѣде? Никой отъ съзаклятницитѣ не липсваше.